

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy právní věci žalobkyně: **S. T.**, zastoupená JUDr. Petrem Novákem, advokátem se sídlem Palachova 14, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2008, č. j. 47 Az 6/2008 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Petra Nováka **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2008, č. j. OAM-10-452/LE-BE03- BE01-2007, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Hlavním argumentem žalovaného byl závěr, že žalobkyně ohledně útoků ze strany manžela neprokázala spojitost s azylově relevantními důvody a nepokusila se ani vyhledat ochranu u moldavských orgánů. Pokud jde o hrozbu ze strany sekty, jejímž členem manžel byl, jednalo se podle žalovaného toliko o agitaci, a nikoliv o psychický či fyzický nátlak.

Žalobkyně brojila proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze, ve které namítala, (1) že byla vystavena pronásledování ze strany manžela i jeho souvěrců z důvodu náboženství, neboť se odmítla přidat k sektě svého manžela, a tudíž splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu; (2) porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 27. 3. 2008 zamítl s tím, že problémy s náboženskou sektou a bývalým manželem nejsou podřaditelné pod § 12 zákona o azylu, a to zejména z následujících důvodů: (1) pokud jde o členy sekty, nikdo z nich nevyvíjel na žalobkyni nátlak a žalobkyně uvedla toliko, že si „myslí“, že členové sekty chtěli, aby se k nim přidala; (2) pokud jde o problémy s manželem, žalobkyně se neobrátila o pomoc na žádné orgány v zemi původu, přičemž pravděpodobnost pronásledování ze strany manžela v budoucnu je dále minimalizována tím, že žalobkyně již delší dobu žije mimo Moldávii a její manželství bylo rozvedeno.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, ve které namítá důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ke své argumentaci v žalobě dodává, že byla v Moldávii pronásledována manželem za to, že nevstoupila do jisté sekty, přičemž jí bývalý manžel v případě rozchodu vyhrožoval zabitím. Stěžovatelka rovněž dodává, že se v Moldávii neschová a že jí místní orgány nepomohou.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Pokud jde o otázku dostupnosti ochrany v zemi původu a povinnosti vyhledat nejprve ochranu u tamějších orgánů, Nejvyšší správní soud se k ní opakovaně vyjádřil, a to mj. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2007 - 57, rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62 či v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, vše dostupné na www.nssoud.cz. Pokud jde o otázku tvrzeného pronásledování ze strany členů sekty, zdejší soud odkazuje na svou bohatou prejudikaturu k posouzení otázky, které jednání dosahuje intenzity pronásledování a které ne (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75; rozsudek ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68; rozsudek ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54; rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 2 Azs 51/2003 - 44; rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54; usnesení ze dne 11. 10. 2007, č. j. 6 Azs 47/2007 - 67, vše www.nssoud.cz; či rozsudek ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publikovaný pod č. 1066/2007 Sb. NSS). Pokud jde o otázku spojitosti mezi jednáním manžela a taxativními důvody pronásledování uvedenými v § 12 zákona o azylu (a to konkrétně náboženstvím), stěžovatelka tuto spojitost nikterak neprokázala, nicméně navíc i na tyto případy dopadá výše uvedená judikatura ohledně dostupnosti vnitrostátní ochrany, podle níž, jde-li o původce pronásledování z okruhu soukromých osob (či analogicky při zvažování důvodů pro udělení doplňkové ochrany o původce vážné újmy z okruhu soukromých osob), musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V případě Moldávie se, pokud jde o tvrzené pronásledování formou násilného nucení ke vstupu do náboženské sekty, o takovou zjevnou situaci nejedná (viz skutečnosti uváděné žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí), žalovaný tedy nemohl posoudit, zda by adekvátní ochrana byla v zemi původu poskytnuta, jestliže stěžovatelka moldavským orgánům násilí ze strany svého tehdejší manžela (případně dalších osob) vůbec neoznámila. Stěžovatelčinu kasační stížnost tudíž nelze podřadit pod otázku nejudikovanou či nedostatečně judikovanou.

Stěžovatelka rovněž nepoukazuje na rozpornou judikaturu ani nenavrhuje učinit judikatorní odklon. Krajský soud se nedopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky.

K doplňkové ochraně ve smyslu § 14a zákona o azylu ani k jiným než výše zmíněným důvodům pro udělení azylu žádné kasační námitky nesměřovaly, a tudíž se těmito otázkami Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven krajským soudem zástupce z řad advokátů; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatelky byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 4800 Kč [dva úkony právní služby po 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu týkajícím se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006, a dále dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu].

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu